

anvendelse på informationssamfundstjenester. Direktivet fjerner disse hindringer ved at indføre et afsenderlandsprincip, der giver leverandører mulighed for at tilbyde tjenester overalt i den Europæiske Union på basis af retssystemet i etableringslandet. Direktivet indfører dog ikke ny international privatret og berører ikke domstolenes kompetence.

Direktivets bestemmelser gælder både for erhvervsdrivende og forbrugere. En række af direktivets bestemmelser kan dog fraviges ved aftale mellem erhvervsdrivende, ligesom en række forhold og aktiviteter er holdt uden for direktivets anvendelsesområde. Direktivet indeholder derudover en række definitioner for at præcisere anvendelsesområdet.

I overensstemmelse med traktaten overlades det til medlemsstaterne at bestemme form og midler til gennemførelse af e-handelsdirektivet, for så vidt disse ikke er fastlagt i direktivet.

2. *Det indre marked*

Som en central bestemmelse indfører direktivet i artikel 3 et afsenderlandsprincip, der bygger dels på et princip om hjemlandskontrol, dels på et princip om gensidig anerkendelse.

Hjemlandskontrol indebærer, at det som udgangspunkt er myndighederne i det land, hvor tjenesteyderen er etableret, der skal overvåge, at tjenesteyderen overholder etableringslandets lovgivning, uanset om informationssamfundstjenesten er rettet helt eller delvist mod en anden medlemsstat inden for den Europæiske Union.

Princippet om gensidig anerkendelse indebærer, at en medlemsstat som udgangspunkt ikke efter medlemsstatens eget retssystem kan begrænse adgangen for informationssamfundstjenester, der leveres af en tjenesteyder, som er etableret i en anden medlemsstat.

Afsenderlandsprincippet gælder kun inden for det såkaldte »koordinerede område«, jf. herom i afsnit C.2.8. Direktivet indeholder endvidere visse generelle undtagelser til afsenderlandsprincippet. Det drejer sig bl.a. om forbrugerkontrakter, ophavsrettigheder og beslægtede rettigheder. Derudover har myndighederne i en medlemsstat i særlige tilfælde konkret mulighed for at gribe ind over for en informationssamfundstjeneste, der leveres af en tjenesteyder, som er etableret i en anden medlemsstat.

Afsenderlandsprincippet er nærmere omtalt i afsnit C.3.

3. *Krav vedrørende etablering og oplysning*

Direktivet kræver, at medlemsstaterne ikke må stille særlige krav om forudgående godkendelsesordnin-

ger eller lignende til tjenesteydere, som ønsker at påbegynde en aktivitet som leverandør af informationssamfundstjenester.

Direktivet stiller endvidere en række minimumskrav til tjenesteydernes oplysningspligt som f.eks. navn, adresse, registreringsnummer m.v. til identifikation af tjenesteyderen. Gives der prisoplysninger, stilles der tillige minimumskrav til disse.

4. *Kommerciel kommunikation*

Direktivet sikrer gennemsigtigheden for reklamer m.v. ved at indføre et krav om, at kommerciel kommunikation skal kunne identificeres som sådant, og at det også skal fremgå på vis vegne kommunikationen afsendes. Betingelserne for salgsfremmende foranstaltninger som rabatter, tilgift, konkurrencer m.v. skal, når foranstaltningerne er tilladt i den medlemsstat, hvor tjenesteyderen er etableret, være let tilgængelige, klare og utvetydige.

Derudover skal det i de medlemsstater, som tillader uopfordret kommerciel kommunikation via elektronisk post, sikres, at den elektroniske post fremtræder som kommerciel, når den modtages, og at tjenesteyderne respekterer og regelmæssigt konsulterer opt out-registre, hvor fysiske personer, der ikke ønsker at modtage sådan kommerciel kommunikation, kan lade sig registrere.

Medlemsstaterne skal endvidere sikre, at det er tilladt medlemmer af et lovreguleret erhverv under overholdelse af bl.a. fagetiske regler at anvende kommerciel kommunikation, der helt eller delvist udgør en informationssamfundstjeneste.

5. *Kontrakter, der indgås elektronisk*

Direktivet kræver, at medlemsstaternes lovgivning ikke hindrer elektronisk kontraktindgåelse. Visse bestemte kategorier af kontrakter kan dog undtages. Dette skal dog meddeles Kommissionen, ligesom der hvert femte år skal aflægges rapport til Kommissionen om begrundelsen for undtagelsen af kontrakter, der kræver medvirken af offentlig myndighed.

Direktivet pålægger som minimum tjenesteyderne en pligt til at oplyse om visse tekniske forhold i forbindelse med kontraktindgåelse og en række andre faktuelle oplysninger af betydning for tjenestemodtageren samt en pligt til at stille visse tekniske midler til rådighed for modtageren. Tjenesteyderen skal give modtageren mulighed for at oplagre og gengive kontraktbetingelser m.v., ligesom denne uden unødigt forsinkelse skal bekræfte modtagelsen af en ordre elektronisk. Ordre og bekræftelse anses for modtaget, når adressaterne har adgang til dem. Visse af de nævnte